

Gode legesteder.

Vinteren bød på flere gode legesteder for gårdens og gadens børn dengang Anna var barn. Der var både inden og uden dørs legesteder. Det allerbedste var når dammen eller det store vandhul var bundfrossen og man så kunne stå på skøjter der. Det næstbedste var at lege på den udendørs halmstak. Her kunne man lave de bedste rutsjebaner helt oppe fra toppen og ned. Men det var ikke altid velset hos de voksne, og helt forbudt var det når man havde behov for meget halm til strøelse, for så måtte plastik og presenninger, som lå på toppen, under ingen omstændigheder bringes i uorden.

Disse presenninger var med lange reb bundet til gamle bildæk, der hang ned ad halmstakkens sider. Men efterårets og vinterens storme var alligevel ofte en for hård kost for presenningerne. Når stormen først havde fået slidt et hul i plastikken, var det næsten lig med dødsstødet til presenningen. I værste fald blev det Annas tjans at kravle op af en stige, op på den våde halmstak og kravlende på det glatte plastik prøvede hun på at rette og binde en ny snor i, som kunne holde den resterende plastik på plads, alt imens det blæste en halv pelikan og med fare for liv og lemmer, og våd som en skibsrotte det blev man.

Om sommeren kunne man fiske i den nærliggende å. Det blev mest til noget i småtingsafdelingen som vandkalve, haletudser, larver og tusindben, som kunne være i et syltetøjsglas. Når det regnede kunne man bygge huler på høloftet, og prøve på at tæmme nye små vilde kattekillinger som holdt til der. I sin iver glemte Anna en dag at der lå en løs høballe hen over den åbning ned til stalden, hvor alle baller blev smidt ned igennem ved fodringstid. Det resulterede i at kattekillingen slap helskindet over, men Anna, der jo vejede en del mere, drattede ned på fodergangen, og fik en gevaldig hjernerystelse, der måtte plejes på sofaen, hvor man fik lov at mæske sig i slik. Om hjernen blev rystet en smule i sin grundvold for efterfølgende står lidt hen i det uvisse.

Man kunne også lege balletdanser og balancere oven på de tynde bjælker på loftet. Faldt man ned, var det kun ned i det bløde hø, så det gav ingen knubs, måske stak man sig i værste fald på en tidsel. Nede i stalden kunne man cykle og lære at dreje skarpt om hjørner eller forhindringer, når en gris, kalv eller en voksen med en mælkespand kom på tværs af ens bane. Man fik også lov til at få en gyngesat op midt på den brede gang i stalden. Så kunne man svinge frem og tilbage, og for hver gang nå højere op mod loftet, og hvis man gad kunne man synges en hel serenade for de først måbende, så ligeglade og evigt gumlende køer.

Men det var også sjovt at svinge sig i de rør der gik på kryds og tværs gennem stalden. Anna legede nogen gange gymnastik-timer der i stalden, men højdespring henover noget strik ude på græsset, det var en afvekslende udfordring, for her kunne man konkurrere, ofte dog kun med sig selv, og for hver gang springe højere. At spille bold op af en mur var ikke lige så sjov som at race på cykel henover et langt bræt som lå oven på en mursten og kunne vippe.

Om sommeren var det bedste at gynges mellem æbletræerne, eller at klatre i de samme. Man kunne sippe og øve sig i stangspring, som sagt spille bold op af muren og ræse rundt på cykel selv om man var pige, eller man kunne stille og rolig lege med

glaskugler evt. med dukker. Det var også en herlig beskæftigelse at plukke og spise såvel ribs, solbær, ærter, mirabeller eller æbler. Der var så mange bærbuske at man ikke behøvede at gå på rov. Det var aldeles tilladt at spise til man revnede. Det gjorde man ikke, men man kunne få ondt i maven, og en enkelt gang måtte Anna som mindre på sygehus til en slags udpumpning, da hun havde sat alt for mange stikkelsbær, vist nok ikke helt modne, til livs.

Æbler kunne man heller ikke få for mange af. Sådan en lidt kølig efterårsdag sad op til flere børn oppe i æbletræerne og mæskede sig. Da smagte æblerne allerbedst, de var saftige og lidt kølige, med rigtig bid i smagen, himmelsk. Kirsebær fik man til gengæld ikke så mange af i familien, da de halvfrække fugle tog broderparten. Mirabeller plukkede man mest for at lave grød af, med fløde smagte den dejlig frisk og lidt syrlig. Ærterne var nu noget for sig. De var bøvlede at få til at ranke op af hønsetråd og pinde og svære at luge og plukke. Men når der så kom bælg fyldte med de dejligste ærter i, så var bøvlet glemt, og man kunne bare blive ved med at spise i en uendelighed.

Når gode veninder var på besøg, legede man skole og tog sig lov til at skrive på bagsiden af de ekstra bordplader til spisestuens store bord, som man altid havde stående i havestuen, eller man legede med dukkerne. Det kunne hænde at ikke alle dukker havde samme hårpragt efter endt leg som til at begynde med. Det kunne være svær at lege frisør uden at komme til at klippe en tot her eller der. Så var det nemmere at klippe i eget hår, det groede dog trods alt ud igen. De voksne trak bare på skuldrene når børnenes hårpragt havde skiftet frisure, så slap de vel selv for at svinge saksen.

En anden yndet leg var mor-far-børn-legen, hvor det var kattekillinger eller hundehvalpe, der måtte holde for som børn. De blev så kørt rundt i dukkevogn, madet, vasket, striglet og nusset med. Engang var et gammelt køkkenskab blevet skiftet ud med et nyt, og børnene fik lov til at bruge det gamle i deres leg. Den ene dag agerede det købmandsdisk, en anden dag kantinedisk osv. Pigerne kunne også finde på at plukke oceaner af mælkebøtter og flette lange halskæder eller hårpynt af dem. I det hele taget legede piger og drenge ikke de samme lege, kun næsten, men skole, det var der ingen drenge der gad lege.

Alt dette lå langt tilbage i tiden og meget havde Anna glemt.